

‘Noël.’ De glasheldere stem in Noël’s hoofd was heel zacht, maar drong toch moeiteloos door het lawaai in het klaslokaal heen. Het was de stem van mevrouw Styx, die les gaf in camouflage en ook hun klassenlerares was. Ze zat vooraan op een halfhoge paal.

‘Duim maar voor me.’ Noël stond vanuit kleermakerszit op en probeerde te glimlachen, maar dat lukte niet helemaal.

‘Komt goed,’ zei Eleni. De gazelle keek hem aan met haar grote donkere ogen, die altijd een beetje bezorgd leken te staan.

Mevrouw Styx had de klas aan het begin van de les in groepjes van drie verdeeld. Elk team moest verschillende strategieën uitwerken waarmee je in de jungle kon camoufleren.

Terwijl de groepjes bezig waren, riep ze steeds een leerling bij zich om een ander belangrijk onderwerp mee te bespreken. Noël’s knieën knikten al.

Eleni was als eerste uit zijn groepje naar voren geroepen, nu

was hij zelf aan de beurt. Aan het derde lid van hun groepje hadden ze helaas niets.

Dat was Willy, het nijlpaard dat de hele dag stond te doezelen en alleen kort wakker werd voor de maaltijden. Mevrouw Styx had hem om die reden al naar de nachtklas laten overstappen, maar daar had hij ook de hele tijd geslapen, dus nu was hij terug.

Noël baande zich een weg naar de lessenaar. Hij zette zijn voeten heel voorzichtig neer terwijl zijn blik de met zachte compost bedekte vloer afspeurde.

In zijn klas zaten niet alleen grote dieren zoals Eleni en Willy, maar ook piepkleine kevers of amfibieën, zoals de pijlgifkikker Cedric. Als Noël per ongeluk op hem zou gaan staan, zou dat voor hen allebei heel slecht aflopen... Cedrics gif was namelijk dodelijk.

‘Ben jij aan de beurt, Noël?’ De stem kwam vanboven en toen Noël omhoogkeek, zag hij zijn vriend Tyson aan een van de balken onder het plafond hangen.

‘Ben jij al bij mevrouw Styx geweest?’ vroeg hij Tyson.

Tyson klemde zijn achterbenen om de balk en liet zijn bovenlijf omlaagzwaaien. ‘Ja, ze heeft mij Sarena toegewezen.’ Er verscheen een dromerige uitdrukking op zijn grote bavianensnuit met de angstaanjagende hoektanden. Dat kon Noël zien, ook al hing Tyson ondersteboven voor hem.

‘Wow! Gefeliciteerd!’ zei hij.

‘Noël?’ De stem van mevrouw Styx klonk nu scherp. ‘Ik wacht.’

‘Succes!’ fluisterde Tyson hem nog toe. Daarna trok hij zich weer op de balk terug, waar de papegaai Cocolores en de bombardeerkever Alex op hem wachtten.

Noël haastte zich naar de houten paal, waarop het kleine, felgroene lijf van zijn klassenlerares troonde.

Mevrouw Styx was een bidsprinkhaan, een insectensoort die Noël vroeger de rillingen had bezorgd. Maar sinds hij op de geheime eilanden woonde, vond hij dieren allang niet meer eng of vies. Elke soort was bijzonder en fantastisch en je kon van elk levend wezen wel iets leren. Dat was ook de filosofie van de school. En niets was wat het leek... ook dat had Noël de afgelopen maanden maar al te vaak ervaren.

‘Daar ben je eindelijk.’ De voelsprietten van mevrouw Styx trilden van ongeduld toen Noël voor haar paal kwam staan.

‘Sorry.’ Hij glimlachte verontschuldigend.

‘Hoe gaat het met de camouflage-opdracht?’ vroeg de lerares.

‘Heel goed.’ Met Eleni in zijn werkgroepje was dat ook niet verrassend. De gazelle was niet alleen een van de slimste leerlingen in hun klas, maar ook verreweg de vlijtigste en meest nauwgezette. Ze maakte Willy’s geslaap meer dan goed.

Maar Noël wilde het nu niet over de camouflage-opdracht hebben. Hij wilde eindelijk weten wie zijn partner was voor het project waar alle leerlingen de komende weken mee bezig zouden zijn.

Interinsulair project, zo luidde de moeilijke titel.

Elke leerling werd daarbij aan een wezen van zijn eigen soort gekoppeld, dat op een ander eiland woonde. Tijdens drie projectdagen moesten ze ingewikkelde raadsels oplossen en uitdagingen aangaan om de verschillende eilanden beter te leren kennen en om meer over hun eigen soort te weten te komen.

Zodat niet de hele school tegelijk bezig zou zijn – wat tot een

gigantische chaos zou hebben geleid – werden de teams in vijf groepen verdeeld. Elke groep kreeg een dag van de week toegewezen, waarop de rest van de leerlingen gewoon les kregen.

Bijna iedereen uit Noëls klas was al door mevrouw Styx naar voren geroepen en kende zijn of haar projectpartner. Eleni zou met een gazellejongen van het derde eiland samenwerken. En Tyson was dus aan Sareena gekoppeld – een sierlijk bavianenmeisje dat pas een paar weken op de geheime eilanden was. Sinds ze bij de beschermers op het zesde eiland woonde, had Tyson het de hele dag over haar. En nu kwam zijn droom uit: hij zou tijdens het project met haar samenwerken.

Misschien zou Noël net zoveel geluk hebben als zijn vriend. Hij hoopte al de hele tijd dat hij Katókwe als partner zou krijgen.

Omdat de spieders zich afschermden van de rest van de school – op het vijfde eiland, het geheimste van de geheime eilanden – zag Noël Katókwe veel te weinig. Terwijl er in zijn binnenste elke keer iets ontplofte als hij alleen maar aan haar dacht.

Zijn gevoel voor Katókwe was trouwens niet de enige reden voor Noëls nervositeit. Er zat een jongen op de school met wie hij absoluut niet wilde samenwerken: Leif, ook een spieder.

‘Je partner wordt... wacht, ik moet het eerst opzoeken.’ Mevrouw Styx zweeg even, wreef haar voorpoten tegen elkaar en draaide met haar voelsprietten.

Noël hield zijn adem in. Op de school van de magische dieren werd maar zelden iets opgeschreven. De meeste dieren konden het mensenschrift niet ontcijferen, laat staan schrijven.

In het archief, dat zich op het zesde eiland bevond, werden de geheimen en verhalen van de school opgetekend in knopen-

schrift. Soms werd er ook een puntenschrift gebruikt, dat aan braille deed denken.

Zoals alle leraren op de school kon mevrouw Styx met beide overweg. Maar ze noteerde nooit iets voor de lessen. Ze onthield gewoon alles. Ergens in haar geheugen zocht ze nu naar Noëls partner. Hopelijk een vrouwelijke, dacht Noël.

‘Ah, juist, daar hebben we het.’ Mevrouw Styx’ voelsprietten stonden weer stil. ‘Jij gaat tijdens het interinsulaire project samenwerken met Mikaere.’

‘Met Mikaere?’ De teleurstelling in Noëls stem was niet te missen.

Mikaere zat bij de genezers. Noël had hem een paar weken geleden leren kennen bij de duikcursus die alle menselijke leerlingen samen hadden gevolgd. Mikaere was aardig, maar gesloten en zwijgzaam. Noël verheugde zich er niet echt op met hem samen te werken.

Nou ja, hij had in elk geval Leif niet toegewezen gekregen. ‘Is dat in orde voor je, Noël?’ brak de stem van mevrouw Styx in zijn gedachten in. Ze draaide haar driehoekige kop naar hem toe en keek hem met haar facetogen indringend aan. Je kon een partner weigeren als je niet met hem overweg kon. Maar er waren slechts acht menselijke leerlingen op de eilanden, en de kans dat hij bij de tweede poging Katókwe kreeg was net zo groot als het risico dat hij Leif kreeg toegewezen.

‘Tuurlijk.’ Hij slikte. ‘Hoe gaat het nu verder? Wanneer beginnen we?’

‘Jullie projectdag is de maandag,’ zei mevrouw Styx. ‘Jullie zijn dus meteen als eersten aan de beurt.’

‘En hoe werkt het allemaal? Ik bedoel, wat moeten we precies doen?’

‘Dat horen jullie dan. Wacht even...’ Het lange lichaam van de lerares verstijfde. Haar kop ging omhoog en haar voelsprietten stopten midden in een beweging.

Wat was er aan de hand? Noël keek achterom, maar in het klaslokaal was niets veranderd.

‘Dat is fantastisch nieuws,’ zei mevrouw Styx.

‘Wat?’ vroeg Noël. Toen begreep hij het. De bidsprinkhaan was aan het telefoneren.

‘Ik zal het meteen aan de klas doorgeven,’ zei mevrouw Styx. ‘Hartelijk bedankt en tot straks.’ Haar voelsprietten begonnen weer te trillen. Het gesprek was beëindigd.

‘Neem me niet kwalijk, Noël,’ zei de lerares. ‘Maar dat was een belangrijk telefoontje.’

‘Waar ging het over?’ vroeg Noël.

‘Je mag terug naar je team.’

De bidsprinkhaan wachtte tot Noël terug op zijn plaats was en wreef toen met haar vleugels over haar achterlijf. Dat veroorzaakte een hoog geritsel. Het was een zacht geluid, maar toch verstomden alle gesprekken in het lokaal meteen.

Mevrouw Styx ging rechtop staan. ‘Ik heb een belangrijke mededeling ontvangen,’ klonk haar glasheldere stem door het klaslokaal. ‘Vanmiddag om drie uur is in de koepelzaal op het eerste eiland een tussentijdse bijeenkomst voor alle dagleerlingen. De nachtdieren worden om drie uur ’s ochtends ingelicht.’

Er barstte tumult los. Tussentijdse bijeenkomsten werden maar heel zelden gehouden. Het was tenslotte een heel gedoe om

alle grote en kleine dieren van de verschillende eilanden naar het hoofdeiland te krijgen.

‘Waar gaat het over?’ Tyson liet zich vlak naast Noël op de grond vallen en keek de lerares nieuwsgierig aan.

Ook de andere leerlingen werden weer stil en richtten hun blik op de houten paal waarop mevrouw Styx zat.

‘De nieuwe schooldirecteur is gearriveerd,’ zei de lerares opgewekt. ‘Hij zal zich tijdens de beide bijeenkomsten voorstellen.’

Het werd doodstil in het lokaal. Dat er een nieuwe directeur werd gezocht voor de school van de magische dieren hadden ze allemaal wel geweten. Mevrouw Moa, de vroegere directrice, had de eilanden een paar weken geleden verlaten.

Na haar vertrek had mevrouw Jaja, de leider van het vierde eiland, het tijdelijk van haar overgenomen. De hyena had haar werk heel goed gedaan. Noël had stiekem gehoopt dat het zo nog een poosje door zou gaan. Hij hoopte intussen dat mevrouw Moa nog van gedachten veranderde en terugkwam naar de geheime eilanden.

Maar nu hadden ze toch een nieuwe directeur gevonden. Dat betekende waarschijnlijk dat de kans op mevrouw Moa als directrice definitief voorbij was.

‘Iedereen die kan zwemmen of vliegen, gaat zelf naar het eerste eiland,’ zei mevrouw Styx. ‘De rest komt om twee uur naar de

aanlegsteiger. Jullie worden met boten overgezet.’

Daarna legde de lerares nog wat dingen uit over het schoolproject. Omdat de komende tijd continu een vijfde van hen daarmee bezig zou zijn, moesten de leerlingen tussen de projectdagen in zo veel mogelijk op hun eigen eiland blijven. Dat betekende ook dat Noël Katókwe hooguit in het weekend zou zien. Die gedachte maakte zijn stemming er niet bepaald beter op.

Toen de bel voor de pauze ging, haastte hij zich naar het plein achter hun schooltoren. Taiyo, zijn beste vriend en kamergenoot, zat in Noëls parallelklas. In de pauzes ontmoetten ze elkaar vaak onder de palmen, die tussen het plein en de zee stonden.

Maar toen Noël bij de palmbomen aankwam, was Taiyo er nog niet.

‘Zeg, heb jij mango’s op je oren of zo?’ Tyson keek vanuit een van de palmbomen verwijtend op Noël neer. ‘Ik riep je!’

Waar kwam de baviaan zo plotseling vandaan? Noël had niet gemerkt dat hij hem volgde.

‘Sorry, ik heb niets gehoord,’ zei Noël.

‘Aan wie hebben ze je nou gekoppeld?’ wilde Tyson weten. ‘Heb je Katókwe gekregen?’

Noël zuchtte. ‘Nee, Mikaere.’

‘Jammer,’ zei Tyson.

Voor Noël kon antwoorden, zag hij Taiyo aan komen lopen. Zijn zwarte ogen leken nog donkerder dan anders. En zijn gezicht stond al net zo duister. Het was meteen duidelijk dat hij niet blij was.

‘O jee,’ mompelde Tyson. ‘Taiyo heeft haar ook niet.’

Het halve eiland wist inmiddels dat Taiyo en Noël beiden gek

waren op Katókwe, ook al deden ze allebei alsof dat niet zo was. Noël vroeg zich vaak af of Katókwe het ook wist. Als dat zo was, liet ze het niet merken.

‘Wat is er gebeurd?’ riep hij zijn vriend toe.

‘Een absolute ramp,’ antwoordde Taiyo. Ook hij gebruikte gedachtespraak. Anders hadden ze elkaar niet kunnen verstaan. Taiyo’s moedertaal was namelijk Japans en Noël kwam uit Duitsland.

‘Vertel dan.’

‘Dat domme schoolproject.’ Taiyo keek uitdrukkeloos naar Tysons staart, die naast de stam van de palm omlaagbunghelde. ‘Ik heb Leif als partner.’

‘O nee!’ riep Noël, maar toen schudde hij zijn hoofd. ‘Je kunt hem toch weigeren.’

‘Nee, dat kan niet.’ Taiyo wreef met zijn handen over zijn gezicht. ‘Leif is blijkbaar al drie keer afgewezen. Niemand wil met hem samenwerken. Maar iemand moet het doen. Dus ben ik de klos. Dinsdag gaan we van start.’

‘Wat een ellende,’ zei Noël.

‘Absoluut,’ was Tyson het met hem eens. ‘Leif is toch die ellending die altijd iedereen verlinkt, of niet?’

Taiyo boog zijn hoofd en antwoordde niet. Hij tekende met zijn tenen slangenkronkels in het zand.

‘En nu?’ vroeg Noël.

‘Nu niets. Meneer Queue heeft gezegd dat ik bij problemen meteen naar hem toe moet komen. De aalscholver was Taiyo’s klassenleraar. ‘De leraren zijn het er allemaal over eens dat Leif een idioot is.’

‘Waarom schoppen ze hem er dan niet uit?’ vroeg Tyson. ‘Bij anderen wordt er toch ook niet zo lang getreuzeld.’

‘Dat zou ik ook wel willen weten,’ zei Noël.

‘Misschien is de nieuwe directeur daar consequenter in dan mevrouw Moa,’ zei Taiyo. ‘Dat is mijn laatste hoop.’

‘Weet jij al iets over hem?’ vroeg Noël. ‘Over de nieuwe directeur, bedoel ik.’

‘Nee, maar vanmiddag is die tussentijdse bijeenkomst. Dan leren we hem vanzelf kennen.’

Het was een groot gedrang op de lange steiger waar de boten lagen aangemeerd. Alle dieren die niet konden zwemmen of vliegen waren hierheen gekomen. Ze werden nu door de leraren in kleine groepjes verdeeld, die samen naar het eerste eiland moesten varen. Wie niet kon roeien, werd door haaien naar het hoofdeiland getrokken. Ook Sirk, een grote krokodil, en een paar zeehonden en zeekoeien zwommen een paar keer heen en weer.

Noël en Taiyo stapten samen met Tyson, twee marmotten en een handvol pissebedden in een boot. Op het laatste nippertje kregen ze ook Chloe er nog bij.

‘Bah, die ontbrak er nog maar aan,’ momperde Tyson, toen het stinkdier van de steiger in de roeiboot sprong. ‘Ik word misse-lijk!’

‘Dat is gemeen van je, Tyson,’ beklagde Chloe zich. ‘Ik kan er ook niets aan doen dat ik niet zo lekker ruik.’

Chloe woonde in dezelfde woontoren als Noël en Taiyo, een verdieping onder hen. De jongens waren inmiddels zo gewend

aan de sterke geur die ze verspreidde, dat ze die nauwelijks nog opmerkten.

‘Tyson!’ Mevrouw Styx had Tysons opmerking ook gehoord. De bidsprinkhaan fladderde naar de rand van de steiger en richtte zich dreigend op. ‘Wat hoorde ik? We gaan hier respectvol met elkaar om, je maakt anderen niet belachelijk. Is dat duidelijk?’ De stem van de lerares was zo koud als een ijspegel.

Tyson trok zijn bovenlip op en liet zijn spitse hoektanden zien. ‘Het was maar een grapje,’ morde hij.

‘Maar wel een stom grapje,’ zei Chloe verontwaardigd.

Mevrouw Styx’ voelsprietten trilden. ‘Bied Chloe je excuses aan, Tyson,’ maande ze de baviaan. ‘Anders blijf je als enige hier op het eiland achter. En dat was geen grapje.’

‘Sorry, Chloe,’ zei Tyson met een beschaamde grijns.

‘Excuses aanvaard,’ zei Chloe. ‘Oeps, nou laat ik per ongeluk een scheetje. Sorry.’

De stank was zo doordringend dat ook de gezichten van Taiyo en Noël groen werden. Zelfs een van de pissebedden maakte kokhalsgeluiden, al kon het ook zijn dat hij gewoon zeeziek was. De twee jongens hadden namelijk inmiddels afgemeerd en roeiden naar het hoofdeiland.

Tijdens hun tocht zag Noël dat Willy zich van de steiger in zee liet glijden. Het grote nijlpaard bleef even aan het wateroppervlak en dook toen onder. Wilde hij naar het eerste eiland zwemmen? Dat was bijna een kilometer. En nijlpaarden leefden normaal in zoet water. Misschien was Willy van plan om alleen maar even onder te duiken en daarna rustig terug te gaan naar zijn waterbekken in de eerste toren om daar verder te slapen.

‘Kunnen jullie niet een beetje sneller roeien?’ Een van de pissebedden was op de rand van de boot geklommen en trippelde daar opgewonden heen en weer. ‘Ik wil eindelijk weten wat voor dier de nieuwe directeur is.’

‘De bijeenkomst staat gepland om drie uur,’ zei Taiyo. ‘Als we sneller roeien, begint die echt niet eerder.’

Hoewel maar de helft van alle leerlingen in de koepelzaal was samengekomen, was het in de hoge ronde ruimte een drukte van jewelste.

De meeste gewervelde dieren hadden zich over de tribunes verspreid, die aan de rand van de zaal waren geplaatst. Ook Noël en Taiyo stonden op een van de platforms. De insecten, spinnen, weekdieren en alle andere kleintjes verdrongen zich om het podium midden in de zaal, dat de nieuwe directeur zo dadelijk zou betreden.

Overal in de zaal waren hoge glazen cilinders, die normaal gesproken in de houten vloer verzonken waren. Daar zwommen nu ontelbare vissen in. Het water werd rechtstreeks vanuit zee opgepompt. De vissen kwamen met die waterzuil mee naar boven en konden zo meedoen aan de bijeenkomst.

Een paar van de cilinders waren gevuld met zoet water uit de bronnen op het eerste eiland. Daarin zaten de riviervissen. Piranha's zwommen er vreedzaam naast forellen en snoeken. Geen enkel dier op de geheime eilanden zou een ander dier iets aandoen of het opeten. Niet alle leerlingen waren net als Noël en Taiyo vegetariërs, maar ze vingden hun voedsel in elk geval niet onder de uitverkorenen.

Noëls blik ging van de watertanks naar het plafond. Op stalen kabels, die van de ene wand naar de andere waren gespannen, zaten de vogels. Ook daar was de verscheidenheid overweldigend. Kleine mussen zaten naast prachtige papegaaien of gevaarlijke roofvogels met scherpe, kromme snavels.

Daarboven welfde het enorme koepeldak, dat met mozaïek was versierd. De glimmende, kleurige steentjes vormden samen prachtige ornamenten, figuren en afbeeldingen.

Recht boven Noël en Taiyo was een gier te zien. Tegenover hem kroop een glinsterende kever over het plafond, links zwom een kogelronde vis en rechts zat een schildpad.

In het midden van de hoge koepel was de grootste afbeelding te zien: een vrouw met goudblond haar. Naast haar stond een reusachtige zwarte beer met groene ogen.

De vrouw en de vijf dieren waren de school jaren geleden begonnen. De vier andere dieren maakten nog steeds deel uit van de geheime raad, die over alle belangen van de school besliste. De vrouw en de beer hadden de geheime eilanden echter allang verlaten.

Noël kende hun verhaal pas sinds kort – al was het ook zijn verhaal. Want Sonya, die vrouw met het goudblonde haar, was zijn moeder.